

stund och dag, Mången af dödsens frukt,
Dödd äter med behag.

8. Gud håller ris i handen, Och slår wist
dubbla slag, Ger hungers nöd i landen,
Och brödet undan tar; Med torra fjäld och
wåta, Han plågar mark och land, Och mat-
karna upåta, Den frukt som våra mänd.

9. Hvad mänd orsaken wara, Til dese
miskwärt år: Män icke synde swåra, Och
ofärlighet stor; Som jag nu icke hinner,
På så mångfaldigt sätt, På papper rum
ej finner, Til at beskrifwa rätt.

10. Ack! käre, wänd dock åter, Wänd om
o syndare; Sök nåd med bittra tårar hos
Gud, Din Trälsare, Wil också för dig be-
dja, In för Gud Fader får; Och ånglar-
na sig glädja, När bot och bättring sker.

11. Gör bättring ej med orden, Men utaf
Hjertans grund. Så blifwer frid på jorden,
Nu och i alla stund; Och wi få wist be-
gynna, En ny och grönskand wår, Och i
skjördanden finna, Guds wälsigneise stor.

12. O Gud, förlån din nåder, At det-
ta så må ske; Ack! tag til nåder åter de
store syndare, Gif nåd at de meddelar,
Men kärlek denna tid, At kärlek aldrig fe-
lar, Nu och i ewighet.

Den Tredje:

Min själ! stäm up med frögd, Af glä-
dje Jubilera; In jag är wärdig
gjord, Til at på jorden lida, Hat, afwund,
falst-

Trenne aldeles Nya och rätt Wackra

Gudeliga

S å n g e r ,

Den Första:

**Hwi skal mit hjerta ångstas
så, Och sig ic.**

Sjunges som: Hwar man må nu wäl glädja
sig, Här ic.

Den Andra:

**Min Gud jag tala wille,
Men hur ic.**

Sjunges som: Alt folk skal nu här höra, ic.

Den Tredje:

**Min själ! stäm up med frögd,
Af glädje ic.**

Sjunges som: Nu tackar Gud alt folk, ic.

Exemplaret kostar 6 runsigcken.

Saplan, tryckte hos P. O. Armer, 1787.

Hwi skal mit hjerta ängslas så, Och sig
i sorgen wrida? Hwi skal min tid med
suck bortgå? Hwi skal jag alltid lida; Un-
der motgångens svåra of, Och i min lifs-
tids jåmmer-bof Se idel sorg och qwida?

2. All möda synes med mig född, Som
skuggen hon mig följer; Min wandring är
med sorg beströdd, Bland motgångs stora
böljer, Och hela werldens frögde-art, Är
som en sol, den molnen swart, I stora stor-
mar döljer.

3. Uti Korß-scholan är jag satt, Ifrån
min Moders sköte, Mit lif är likt den mör-
ka natt, Som ej har solens möte, Wil ly-
kans stjerna blänka opp, Straxt skyer mol-
nets swarta kropp, Som han det helt för-
tröte.

4. Wål hafwer lyckan mången gång, Sit
segel widt utslaget, Och smiland sändt mig
winckar mång, Men mig likwål bedraget,
Hon stod uppå det hala klot, Hon stalp om-
kull, och föll til fot, Som glas blir sön-
derslaget.

5. Af werldsens wänners stora flock, Är
jag föræctad blefwen, Som woro jag af
sten och stock, Uprunnen och utdrefwen, Der
de församlas i sit bo, Är jag bland deras
frögde och ro, Knapt som en främling skref-
wen.

6. Jag

6. Jag måttas måst af ensamhet, Och
Korßens kall utdricker; Min Gud min sorg
allena wet, Swad som mit hjerta sticker,
När andre dricka skålen om, Då är min
sjål törstig och tom, Guds fötters stofft jag
slickar.

7. Förutan synden i min barm, Som
hjertat häftigt trycker, Är sinnets ängslan,
som med harm Min glädjes rot uprycker,
Jag wända hwart jag wända wil, Mit lycke-
glas det bjuder til, At söndergå i stycker.

8. Med armod och med fattigdom, Jag
måste tiden slita, Och med stor möda se
mig om, Det brödd som jag skal bita; Jag
wisas af, när jag wil gå, In til min wån,
han låter stå, Och fåfångt sig anlita.

9. Förtryck hos fattigdomen bor, Och an-
dre plågor flera, Och sorgen jåmte sorgen
gror, Och jag besinner mera, At der en gårds-
gård lågast står, Swar man då hållt der-
öfwer går, Och mon der på stolpera.

10. Man spottar och hudflånger mig, Med
lögnens pitst och läppar, Kring hela landet
falskelig, På tungan mig omsläpar; Man
lägger mig en skamsläck til, Och den, kan
ske? som jag bäst wil, Mig med sit lögn-
swärd dråper.

11. Min wån (om någon nämnas kan
Gud wet det tal är ringa) Som storm blås
röret af och an, Så wet han sig at swin-
ga, Som strömmen watten, så ock han Und-
faller mig, när jag ej kan På med-gång
harpan klinga.

12. Desutan är jag sjuk och swag,
smärtan wil mig bräcka, Och mina

att och dag, Af we och pina spräcka, Jag
värker utaf wända full, Och önskar grafwens
swarta mull, Mig mände snart betäcka.

13. Jag är som et förwignadt blad, Det
winden alltid drifwer, Min kropp är lik en
bene-rad, Som saft och blod ej gifwer: Swart
ögnebleck förändring mer Uti mit själe-hem-
man sker Lil des det öde blifwer.

14. Men Gud när jag in för dig må Min
jammers knut uplösa, Och af mit hjerta som
en å En forge-ström uthösa; Då börjar hjer-
tat finna ro, Och någon magt uti sit bo,
Sin ångslan ad bortfösa.

15. Jag wäntar dock din salighet, Och
din förlofning blida, Fast werlden med sin
bitterhet Mit lycke-språng wil wrida, Ge-
nom motgångens tjocka sky Skal dagen dock
en gång upgry, Och nådens Sol framskrida.

16. Låt werlden derfor blifwa trång, Och
alla mig förlåta, Låt lyckan wända bort sin
gång, Dock wil jag intet gråta, Jag söker
efter Himmelen, Och Jesum får min bäs-
ta wän, Det skal mig mera båta.

17. Jag skal min jammers forge-las Wi
grafwen dock afwälta, Min motgångs is
som snö och snas För Jesu Sol skal smäl-
ta; Jag skal med ewig frögd och ro, Hos
Gud och Jesu städse bo, Som hjälper de
nödstålta.

18. Min kropp skal få en ångla-form,
Min själ i Gud sig glädja; All werldens
möda, nöd och storm, Skal jag med fot-
tren tråda; Och efter Jesu nådes dom,
Skal mig Guds Hand rättwis och from,
Med ewig ära klåda.

Den

Den Andra:

^{1.}
Min Gud jag tala wille, Men hur och
på hwad sätt, Jag nu begynna skul-
le, Begriper jag ej rätt: Bönen är hindrad
blefwen, Och utaf synden trängd, Som är
i högden stigen, Och ropar idel hämd.

2. Jag håpnar för Guds wrede, När som
jag tänker på, Den grymma afmound lede,
Som nu uthöwas må: Med falskhet, list och
rånker, Allt med sit stolta mod, Mången sig
föda tänker, Af andras swett och blod.

3. Den kärleks-rike Guden, Har likwäl
sjelf befalt, Uti de helga buden, Wi skole
öfwer alt, Honom älska och tjena, Rätt
utaf hjertans grund: Frukt Hans Namn-
allena, Nu och i alla stund.

4. Det budet är det största, Och ypper-
sta för wist: Det andra list det första, Se
säger Jesus Christ; Wi skole och wår nå-
sta älska och hafwa kär: Och all ting til
hans bästa, Anwända rätt och wäl.

5. Hur mången efter lefwer, De samma
helga bud, Ut nästan älskad blifwer; Ack!
hjelp, o Högste Gud; Kärleken är bortdref-
wen, Af mången hand förwist, Afgrunden
är qwar blefwen, Med falskhet swet och list.

6. Gud blifwer wist förglömd, Mången
ej tänker på, Att han wist blir fördömd
För sina synder swår; Men fram i synden
rasar, Allt som den pra häst, Och icke en
gång fasar, För dödsens wisa post.

7. Gud nådigt sig misfunda, Uthöwer den-
na tid; Ty satan mangelunda, Nu stifter
all ofrid, Ehuru Gud nu tuftar, Båd' ti-
ma